

FIGAC

Festival Itinerant de Cinemes Africans de Catalunya

Hi ha hagut silenci. Molt. Durant dècades es va fer impossible qualsevol debat social o cultural. Eren temps de salacot i de pràctiques totalitàries del franquisme. Però la història sembla assenyalar que després de la independència, el 12 d'octubre de 1968, van canviar els discursos, però algunes pràctiques segueixen vives. Els anys de «Guinea, matèria reservada» continuen vigents a l'Estat espanyol. Però per què? Per en Justo Bolekia, catedràtic equatoguineà i membre de la Reial Acadèmia Espanyola (RAE), la resposta és evident: «Hi ha una espècie de projecte diplomàtic per a fer oblidar que Espanya va ser la metròpolis de Guinea Equatorial. Perquè si la joventut s'adona que Espanya va estar a Àfrica ho relacionarà amb el tràfic d'esclaus i això no interessa per a la seva projecció internacional. El silenci és intencionat. L'Estat ha d'esborrar aquesta part de la història».

La Remei Sipi, escriptora establerta des de fa dècades a Catalunya i defensora dels drets de les dones africanes, matitza l'explicació del catedràtic esmentant la importància de la diàspora. «Els equatoguineans hauríem de tenir un pes

L'ESCRITOR D'UN PAÍS SENSE LLIBRERIES

Director:

Marc Serena

País: GUINEA EQUATORIAL

Any: 2019

Llargmetratge

Durada: 82'

important en el fenomen de la immigració tenint en compte els llaços històrics que ens uneixen. No obstant això, no tenim cap mena de protagonisme a la Península perquè a Espanya no li ha interessat per a res visibilitzar el col·lectiu guineà».

Un sentir que l'equatoguineana Angela Nzambi, tècnica en Participació Social i Incidència Política en l'ONG Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat (CEAR), explica de la següent manera: «Des de fora, sembla que hi hagi una espècie de pla per a difamar al continent, infantilitzar-lo, 'nosaltres som els millors', diran, però que no és més que una manera d'evitar el qüestionament que susciten uns certs fets, i poso com a exemple les migracions actuals», emfatitza.

A través d'aquesta sessió es pretén provocar al públic i fer-lo reflexionar sobre el passat colonial espanyol al continent africà. Un fet que continua sense explicar-se als llibres de text de les escoles i instituts. El treball *L'escriptor d'un país sense llibreries* (2019) ens endinsa en un dels països més aïllats d'Àfrica, Guinea Equatorial, de la mà de l'escriptor més traduït del país, Juan Tomás Ávila Laurel, que al 2011 va haver de refugiar-se a Espanya per denunciar la dictadura més longeva del món.

Marc Serena (Manresa, 1983) és un periodista autor dels llibres *La volta dels 25* (2011), editat en cinc idiomes, incloent xinès i coreà, *Això no és africà!* (2013) i *Microcatalunya* (2016). Ha co-dirigit els documentals *Tchindas* (2015), *Doble epidèmia* (2015), *Peixos d'aigua dolça* (en aigua salada) (2018) i *L'escriptor d'un país sense llibreries* (2019). Col·labora habitualment a *Rac1* i *Time Out Barcelona*.

SINÒPSI

Guinea Equatorial es va independitzar de l'Estat espanyol a l'any 1968 i actualment s'ha convertit en un dels països més aïllats d'Àfrica, sotmès a una de les dictadures més longeves del món, la de Teodoro Obiang, un militar format a l'Acadèmia de Saragossa. Hi entrem acompanyats de l'escriptor més traduït del país, Juan Tomás Ávila Laurel, que des del 2011 viu refugiat a Sant Cugat del Vallès. A través dels seus llibres ens endinsem en un racó de l'Àfrica on s'hi troben algunes de les víctimes més invisibles del franquisme i que, encara ara, pateix les conseqüències de dos segles de dominació colonial.

VALORA EL FICAC 2023

@FICAC_

@ficac_

Organitza: